

Sygnatura akt IV Ka 50/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Waldemar Majka (spr.)
Sędziowie :	SO Sylwana Wirth SO Adam Pietrzak
Protokolant :	Marta Synowiec

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

rozpoznawał sprawę **P. C.**

oskarżonego z art. 281 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 6 listopada 2012 roku, sygnatura akt II K 1085/11

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 50/13

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Świdnicy wniósł akt oskarżenia przeciwko P. C. oskarżając go o to, że w dniu 6 sierpnia 2011 r. w Ś., woj. (...), po uprzednim dokonaniu kradzieży z samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) radia (...) o wartości 300 złotych na szkodę M. R., działając w celu utrzymania się w jego posiadaniu, trzymaną w ręku bronią palną groził I. W. natychmiastowym użyciem przemocy, przy czym był już uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Krzyki z dnia 08.03.2006 r., sygn. akt II K 763/05, za czyn z art. 278§1 k.k. i art. 279§1 k.k. na karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał od 26.07.2006 r. do 12.06.2007 r. – to jest o czyn z art. 281 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

Wyrokiem z dnia 06 listopada 2012 roku (sygn. akt II K 1085/11) Sąd Rejonowy w Świdnicy:

I. oskarżonego P. C. uznał za winnego tego, że w dniu 6 sierpnia 2011 r. w Ś., woj. (...), zastosował wobec pokrzywdzonej I. W. groźbę pozbawienia życia w celu zmuszenia pokrzywdzonej do zaniechania domagania się zwrotu

radia (...) zabranego przez oskarżonego z samochodu znajdującego się na posesji należącej do pokrzywdzonej, tj. występku z art.191§1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art.63§1 k.k. na poczet orzeczonej w pkt. I części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu P. C. okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 08 sierpnia 2012 roku do dnia 09 grudnia 2011 roku;

III. na podstawie art.627 k.p.k. zasądził od oskarżonego P. C. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym wydatki w łącznej kwocie 1237,17 złotych i opłatę w kwocie 180 złotych.

Apelację od wyroku wywiódł obrońca oskarżonego zaskarżając wyrok w części orzeczenia o karze zarzucając na podstawie art.427§2 k.p.k. i art.438 pkt. 1 i 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary ośmiu miesięcy bezwzględnie pozbawienia wolności w stosunku do celów, jakie kara ta winna spełniać w zakresie prewencji szczególnej, a przede wszystkim do stopnia winy oskarżonego oraz innych okoliczności podmiotowych, a w szczególności zaś, polegającą na uznaniu, iż po stronie oskarżonego występuje negatywna prognoza kryminologiczna sprzeciwiająca się zastosowaniu środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary;

a podnosząc wskazany zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie w/w oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Okręgowy zważył:

apelacja jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Na początku poczynionych rozważań zauważyć należy, iż zgodnie z utrwaloną praktyką orzeczniczą na gruncie art. 438 pkt 4 kpk. nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczasową nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco niewspółmierną", to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować. Innymi słowy zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnieść tylko wówczas, gdy orzeczona kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to jednak nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowość sprawcy - a więc, gdy jest w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 6 września 2012 II Aka 269/12).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy nie sposób stwierdzić, iż wymierzona oskarżonemu przez sąd I instancji kara jest rażąco niewspółmiernie surowa. Wyrokując w sprawie sąd rejonowy właściwie ocenił okoliczności sprawy istotne dla wymiaru kary a także brak podstaw do zastosowania wobec oskarżonego P. C. instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary. Zauważyć należy, iż przyjęty przez sąd wymiar kary 8 miesięcy pozbawienia wolności oscyluje w dolnej granicy zagrożenia ustawowego przewidzianego za popełnienie przestępstwa z art. 191 § 1 kk, które zagrożone jest karą w wysokości do 3 lat pozbawienia wolności. Orzeczona wobec P. C. przez sąd I instancji kara uwzględnia zarówno stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu jak również nie przekracza stopnia winy a także spełni cele kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych zamierzonych ustawą wobec sprawcy.

Analizując przedstawioną przez skarżącego argumentację zauważyć należy, iż przyznanie się przez P. C. do winy jest z pewnością okolicznością łagodzącą, jednakże na gruncie niniejszej sprawy w kontekście trafnie wskazanych przez sąd rejonowy okoliczności obciążających tej okoliczności nie można przeceniać. Podnieść ponadto należy, iż wskazywana przez skarżącego okoliczność taka jak ciężka sytuacja materialna rodziny oskarżonego jest przesłanką, która stwarza możliwość ubiegania się o odroczenie wykonania orzeczonej kary, nie jest natomiast przesłanką wymiaru kary.

Rozpoznając podniesiony przez skarżącego zarzut podkreślenia wymaga nadto fakt, iż na warunkowe zawieszenie wykonania kary zasługują jedynie sprawcy co do których istnieje pozytywna prognoza resocjalizacyjna na przyszłość.

Dotychczasowa postawa i sposób życia muszą zatem wskazywać na to, że pomimo niewykonania kary zostaną osiągnięte cele kary, a w szczególności, iż sprawca nie powróci na drogę przestępstwa (por. wyrok Sądu apelacyjnego w Łodzi z dnia 24 stycznia 2002 roku II Aka 267/01). Analizując natomiast postawę oskarżonego zauważyć należy, iż wymieniony był już karany sądownie za popełnienie przestępstw umyślnych zaś przypisanego mu przestępstwa dopuścił się w okresie próby orzeczonej w związku z skazaniem za uprzednio popełniony czyn z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk oraz czyn z art. 263 § 1 i 2 kk na karę łączną roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania co jednakże w żaden sposób nie wpłynęło na zmianę jego zachowania i nie powstrzymało przed popełnieniem kolejnego przestępstwa. Powyższe okoliczności niewątpliwie świadczą o demoralizacji oskarżonego, jak również braku chęci zmiany swojego postępowania. Nie sposób zatem przyjąć, jak chce skarżący, że wobec wymienionego istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna wyrażająca się przekonaniem, iż wykonanie orzeczonej kary nie jest konieczne dla osiągnięcia celów kary.

W toku postępowania odwoławczego po przedstawieniu przez obrońcę oskarżonego na rozprawie odwoławczej zaświadczenia lekarskiego z dnia 11.02.2013 roku na podstawie art. 200 § 1 kpk, art. 202 § 1 kpk i art. 452 § 2 kpk uzupełniono postępowanie dowodowe w postępowaniu odwoławczym dopuszczając dowód z opinii biegłych lekarzy psychiatrów. W wydanej opinii biegli nie stwierdzili u oskarżonego choroby psychicznej ani innego krótkotrwałego zaburzenia czynności psychicznych, a jedynie cechy osobowości dysocjalnej oraz zespół uzależnienia od alkoholu. Jak wskazali opiniujący oskarżony w chwili czynu miał w pełni zachowaną zdolność do zrozumienia znaczenia czynów i pokierowania własnym postępowaniem. W wydanej opinii biegli stwierdzili ponadto, iż oskarżony może stawać przed Sądem, brać udział w czynnościach procesowych a ewentualna karę pozbawienia wolności odbywać w zwykłym zakładzie karnym. Wydana przez biegłych opinia jest pełna, jasna i pozbawiona sprzeczności, spełnia wszystkie wymogi określone w art. 200 kpk, zaś wnioski opinii w żaden sposób nie wpływają na ocenę surowości kary.

Mając na względzie powyższe i nie znajdując w przedmiotowej sprawie okoliczności wymienionych w art. 439 lub art. 440 k.p.k. apelację należało uznać za bezzasadną w stopniu oczywistym.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalniając oskarżonego od ponoszenia tych kosztów zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa kierując się sytuacją materialną oskarżonego oraz wymierzoną karą izolacyjną.